

۲۰۱۶/۱۰/۱۴

م. اسحاق نگارگر

جهان اسلام از تاریخ درس عبرت نگرفت

اکنون چند روز از عید گذشته است و دهم محرم الحرام را نیز پشت سر گذاشته ایم. این یادداشت را در روز عرفه سه سال پیش یعنی چهاردهم اکتوبر ۲۰۱۳ نوشته بودم. امروز که سه سال از آن گذشته است متأسفانه جهان اسلام از تاریخ درس عبرت نگرفت و وضع بدتر از سه سال پیش است. ۱۴ اکتوبر ۲۰۱۶ شهر مزار شریف نگارگر

*** **

امروز عرفه و فردا نیز عید قربان است. این روز را مسلمانان جهان به یاد بود پیامبری که به حکم رؤیای خویش حاضر شده بود فرزندش را در راه رضای پروردگارش قربان کند جشن میگیرند و شادمانی می کنند. عید در واقع فراموش کردن خود و اندیشیدن به دیگران است و ایجاب می کند که در این روز زنگار کینه و دشمنی از دل ها پاک زوده شود. این روزی بود که مسلمانان صدر اسلام تکبیر گویان برای ادای نماز عید رهسپار صحرا می شدند و پس از ادای نماز عید، همدیگر را برادر وار در آغوش می گرفتند و در رفع کدورت و دشمنی یکی بر دیگر پیشی می جستند و به خیر و سعادت دنیای اسلام می اندیشیدند و دعا می کردند. پیامبر اکرم (ص) به مدد همین گونه روزها بود که آن جامعه جاهلیت را که در آن آدم کُشی همانند آب خوردن آسان بود به مردمی همدل و هم پیمان بدل کرد که فریاد های وحدت و یکتا پرستی را در دورترین گوشه های جهان بُردند ولی مشکل امروز دنیای اسلام این است که مسلمانان گرفتار بلای نفاق و فرقه بازی گردیده اند و به فتوای مفتیان فاقد صلاحیت شرعی و قانونی همدیگر را کافر خوانده و از حصار امنیت اسلام بیرون رانده اند. در گذشته ها وقتی اسلام را به غیر مسلمانان عرضه می کردند تنها ادای کلمه توحید و شهادت او را وارد قلمرو برادری با دیگر مسلمانان می ساخت و ریختن خونس یا تصرف مالش بر دیگران حرام می شد اما امروز به فرمان مفتیانی که سینه های فاقد صلاحیت شان با کینه های چرکین او هام سیاه گردیده است مخالفان خود را از دارالسلام اسلام بیرون رانده اند و دیار اسلام را به یک دارالحرب واقعی بدل کرده و به عنعنات خجسته اسلامی پشت یا زده اند و تقوای "سلمان" و "بودردا" را به کینه ها و تعصبات دیرینه "ابو لهب" و "ابو جهل" بدل نموده اند در این ماتمکده توقع چه

عیدی را می توان داشت. بدبختانه هیچ بعید نیست که در همین روز های عید نیز در مساجد همدیگر بم گذاری کنند و فاجعه بیافرینند. امیدوارم جوانان مسلمان در پرتو خردگرایی که نیاز مبرم عصر ماست بدان درجه آگاهی و خبرگی برسند که در میان فرقه های اسلامی دست مفتیان فاقد صلاحیت ولی کینه جوی را از گریبان اسلام کوتاه نمایند و میراث ناخجسته نفاق و دشمنی پایان دهند تا عید های مسلمانان دوباره آن معنای عمیق اخوت اسلامی را کسب نماید و نسل های آینده با عبرت گیری از پراکندگی امروز جهان اسلام در هوا و فضای دیگر عید های خود را برگزار کنند و صمیمانه به همدیگر مبارکباد بگویند. می ترسم دوستان از من برنجند اما اگر در این ماتمکده ها که نام شان افغانستان، سوریه، مصر، فلسطین، سومالی و یمن است و آنرا مسلمانان به مسلخ قصاب بدل کرده اند عید را به کسی مبارکباد بگویم ماهیت را فدای تشریفات کرده ام و آنکه بر گلیم ماتم عزیز گشته شده خود نشسته است بر من فریاد خواهد زد که بدبخت از کدام عید صحبت می کنی و به چه کس مبارکباد می گویی بنا بر این به خاطر خالی نبودن عریضه عید را به کسانی که عید دارند مبارکباد می گویم و از ژرفای عواطف خود با ماتمداران احساس غمشریکی و از این گونه مسلمانی که در آن تشریفات بر ماهیت غلبه دارد شدیداً احساس ناراحتی می کنم و با حافظ شیرازی هم آواز می شوم که:

گر مسلمانی همین است که حافظ دارد
وای اگر از پی امروز بُود فردایی

نگارگر

